

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A K O R s. r. o.**, se sídlem Železniční vlečka jaderné elektrárny, Dukovany, zastoupeného JUDr. Věrou Krčmovou, advokátkou se sídlem kpt. Jaroše 22, Třebíč, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2002, čj. 2086/2002/FŘ/120, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2005, čj. 29 Ca 424/2002 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad v Třebíči (správce daně) dodatečně vyměřil žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 6. 2001, čj. 63055/01/330911/8092, daň z příjmů právnických osob za rok 1998 ve výši 943 250 Kč. Žalobce napadl platební výměr odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 19. 11. 2002, čj. 2086/2002/FŘ/120.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Tvrdil, že správce daně při dodatečném vyměření daně neakceptoval odečitatelnou položku ve výši 2 694 915 Kč, uplatněnou žalobcem podle § 34 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Správce daně tak učinil po přezkoušení daňové povinnosti žalobce k dani z příjmů právnických osob za r. 1997 a po dodatečném vyměření

daně za toto zdaňovací období, které žalovaný změnil pouze co do výše dodatečně vyměřené daně. Žalobce s postupem správce daně a žalovaného nesouhlasil s tím, že uplatnění odčitatelné položky a výši odečtu považuje za správné. V podrobnostech argumentace žalobce odkázal na odvolání proti rozhodnutí správce daně a na žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného ve věci jeho daňové povinnosti za r. 1997 [vedené u krajského soudu pod sp. zn. 24 Ca 423/2002, (dále též „žaloba I“)].

V žalobě I. žalobce tvrdil, že správce daně nesprávně vyhodnotil odpověď žalobce na výzvu k dokazování [§ 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“, „d. ř.“)] jako nedostatečnou a neprůkaznou, posoudil transakci žalobce s cennými papíry jako záměrné krácení daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období 1997 a zvýšil žalobci základ daně o částku 6 020 000 Kč (§ 23 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Žalovaný pochybil, když nevyhověl odvolání žalobce, který v rámci daňového řízení nesplnil svoji důkazní povinnost ve vztahu k prokázání nákladu ve výši 6 000 000 Kč uplatněného při prodeji cenných papírů. Žalobce odkázal na argumentaci rozvedenou v odvolání a namítl, že důkazní povinnost podle § 31 odst. 9 daňového řádu beze zbytku splnil a předložil zdůvodnění svého jednání, které doložil důkazy ohledně nákupu a prodeje předmětných akcií. Žalobce nemohl prokázat výhodnost investice, která pro něj skutečně nebyla úspěšná. Přestože správce daně požadoval doložit skutečnosti nad rámec ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, žalobce požadavky výzvy splnil. Správce daně ani žalovaný však nepovažovali odpověď za dostačující, porušili své povinnosti podle § 2 odst. 1 daňového řádu, zejména povinnost dbát zachování práv a právem chráněných zájmů daňového subjektu tím, že nevzali do úvahy tvrzení a důkazy předložené žalobcem, nehodnotili důkazy ve vzájemné souvislosti a účelově použili jen pro ně výhodnou část právního předpisu.

Krajský soud v Brně zamítl žalobu rozsudkem ze dne 11. 3. 2005, čj. 29 Ca 424/2002 - 43. Vyšel přitom z nutnosti postupovat ve vazbě na soudní řízení ve věci sp. zn. 29 Ca 423/2002, v němž uzavřel, že je argumentace žalobce nekonkrétní, proto se jí soud nemohl v jednotlivostech meritorně zabývat. Žalobce totiž paušálně odkázal na ustanovení § 2 (resp. § 2 odst. 1) daňového řádu, které měl správce daně a žalovaný porušit. Přes tvrzení, že správce daně s žalovaným nedbali zachování jeho práv a právem chráněných zájmů, žalobce neuvedl čeho se měly správní orgány v rozporu se zákonem dopustit, ani jaká práva nebo právem chráněné zájmy žalobce měly být porušeny. Žalobce namítl, že žalovaný nevzal v úvahu vysvětlení a předložené důkazy, ale nespecifikoval, o které důkazy se mělo jednat. Z podané žaloby, z napadeného rozhodnutí, ze soudního spisu, ani z příložených správních spisů přitom podle krajského soudu nevyplývá, že by žalovaný jakýkoliv důkaz předložený žalobcem odmítl. Žalovaný postupoval při hodnocení důkazů v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu a vzal v úvahu veškeré předložené důkazy. Správce daně dokonce vyzval žalobce k prokázání tvrzených skutečností, ten však žádný další důkaz nepředložil a důkazní břemeno neunesl.

Podobně – z důvodu nekonkrétnosti námítky vznesené v žalobě I., krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, podle níž byla ve správním řízení porušena zásada volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 3 daňového řádu). Krajský soud v této souvislosti poukázal i na skutečnost, že žalobce bez další argumentace odkázal na odvolání proti

správnímú rozhodnutí prvního stupně, a uzavřel, že takový postup není možný, neboť soudní řád správní řadí mezi náležitosti žaloby řádné uvedení žalobních bodů.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou v žalobě I., podle níž výzva správce daně k dokazování přesáhla rámec ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu. Citovaná výzva plně korespondovala s daným ustanovením daňového řádu a bylo na žalobci, aby prokázal údaje, které uvedl v daňovém přiznání, stejně jako ty, ke kterým jej správce daně v průběhu daňové kontroly vyzval. Povinnost žalobce předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu daňové kontroly vyplývá mj. z ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) daňového řádu, přičemž žalobce byl vyzván k prokázání a doložení konkrétně uvedených skutečností. Odpovědnost za předložené důkazní prostředky tak ležela na straně žalobce, který měl prokázat, že šlo o výdaj vynaložený na dosažení zajištění a udržení jeho části příjmů v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobce ale v průběhu daňového řízení žádný takový důkaz nepředložil, a to ani na výzvu správce daně. Samotná tvrzení důkazním prostředkem nebyla. Žalovaný i správce daně se v daňovém řízení, týkajícím se zdaňovacího období roku 1997, zabývali vším, co mohlo přispět ke správnému stanovení daně, včetně návrhů žalobce, žádné jeho návrhy neodmítli a naopak provedli všechny důkazy v potřebném rozsahu.

Dále krajský soud konstatoval, že daňové řízení žalobce na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1997 bylo pravomocně ukončeno, a poukázal přitom i na svůj rozsudek ze dne 28. 2. 2005, čj. 29 Ca 423/2002 - 47 (dále též „rozsudek I.“), kterým zamítl žalobu I. Poté krajský soud dodal, že i v nyní posuzované věci, týkající se zdaňovacího období roku 1998, bylo nezbytné zabývat se zjištěními ze zdaňovacího období roku 1997. Žalobce totiž ve zdaňovacím období roku 1998 uplatnil jako odčitatelnou položku ztrátu z prodeje cenných papírů, vzniklou a konkludentně vyměřenou správcem daně v roce 1997 (§ 34 odst. 1 daňového řádu). Následným přezkoušením daňové povinnosti žalobce za rok 1997 bylo ovšem zjištěno, že konkludentně vyměřená daňová ztráta byla nesprávná a tyto závěry byly později potvrzeny jak žalovaným, tak krajským soudem v jeho rozsudku I. Správce daně pak podle krajského soudu správně při rozhodování o daňové povinnosti žalobce za rok 1998 neakceptoval odčitatelnou položku ve výši 2 694 915 Kč, uplatněnou žalobcem, neboť daňová ztráta za zdaňovací období roku 1997 nebyla u žalobce vyměřena.

K argumentaci žalobce v žalobě (tj. nikoliv v žalobě I.) krajský soud uvedl, že se jí stejně jako v případě žaloby I. nemohl pro její nekonkrétnost v jednotlivostech zabývat. Žalobce, který nesouhlasil s neuznáním odčitatelné položky, neuvedl podle krajského soudu žádný konkrétní důvod, proč měl být postup správních orgánů nezákonný či nesprávný a proč měla být odčitatelná položka či její výše oprávněnou. Odkázal-li žalobce na svoji argumentaci obsaženou v odvolání proti správnímú rozhodnutí prvního stupně nebo na žalobní námitky uvedené v jiné žalobě směřující proti jinému správnímú rozhodnutí, nelze jeho postupu přitakat. Náležitosti žaloby jsou uvedeny v § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. a v § 71 odst. 1 s. ř. s. a patří mezi ně uvedení žalobních bodů. Ty musí být vyjádřeny v žalobě samotné a stejně jako nelze přihlížet k žalobním bodům uplatněným po lhůtě, nelze přihlídnout ani k argumentaci či bodům uplatněným jinde než v žalobě.

Krajský soud uzavřel, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je svým rozsahem ve vztahu k žalobním námitkám dostatečné, odpovídá zákonným požadavkům a žalobní námitky jsou dílem nedůvodné, dílem nekonkrétní.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel přisvědčil krajskému soudu, že je třeba v nyní posuzované věci postupovat ve vazbě na řízení vedené před krajským soudem pod sp. zn. 29 Ca 423/2002. Při shledané neoprávněnosti zvýšení základu daně za rok 1997 o částku 6 020 000 Kč by bylo neoprávněné i dodatečné vyměření daně za rok 1998. Z tohoto důvodu jsou i žalobní námitky shodné s námitkami v žalobě I. Obdobně ostatně postupoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, a u námitek vztahujících se k dodatečnému platebnímu výměru za rok 1997 odkázal na své rozhodnutí napadené žalobou I. a učinil tak i ve vyjádření k žalobě. Stěžovatel na propojení obou věcí v žalobě poukázal, navrhl spojení věcí ke společnému projednání a k žalobě připojil kopii žaloby I. Z tohoto důvodu jsou pak prakticky shodné i nyní napadený rozsudek krajského soudu a rozsudek I.

Stěžovatel namítl pochybení krajského soudu, který mu vytkl zásadní nekonkrétnost argumentace v žalobě a nezabýval se v jednotlivostech jeho tvrzeními. Žaloba přitom poukazuje na konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozováno, že žalovaný porušil zákon, a obsahuje argumentaci opřenou o důkazy uvedené v přílohách. Pokud se soud nezabýval důkazy neuvedenými přímo v žalobě, jedná se o přepjatý formalismus. Nabyli-li soud přesvědčení, že žaloba trpí vadami, měl vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), neboť je povinností soudu zabezpečit, aby neúplné nebo vadné podání bylo opraveno. Zcela mylně pak soud považoval repliku stěžovatele ze dne 2. 2. 2004 za rozšíření žaloby o další žalobní body, ke kterým nelze přihlížet.

Stěžovatel dále tvrdil, že jemu vytýkaná nekonkrétnost se dá ve větší míře vztáhnout na odůvodnění rozsudku, např. v části týkající se žalobní námitky, podle níž požadavek správce daně ve výzvě k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) jde nad rámec zákona, neboť oprávnění správce daně podle citovaného ustanovení není neomezené a stěžovatel nemá povinnost prokazovat výhodnost investice ve vazbě na ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů. Rovněž výklad § 24 zákona o daních z příjmů žalovaným nemá oporu v zákoně a jde nad rámec citovaného ustanovení a stěžovatel i nadále trvá na svém.

Dále vytkl, že krajský soud nesprávně posoudil a nedostatečně odůvodnil také závěr, že stěžovatel v průběhu daňového řízení nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že deklarovaný výdaj byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmu, a to ani na výzvu správce daně, a že tvrzení stěžovatele takovýmto důkazním prostředkem nebyla. Pokud soud hodnotil odpověď stěžovatele na výzvu správce daně jako nedostačující z pohledu § 31 daňového řádu, znamená to, že ji posuzoval, ale v odůvodnění rozsudku chybí její právní hodnocení.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou. Ztotožnil se se závěrem krajského soudu, že vzhledem k dispoziční a koncentrační zásadě, ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, není soud povolán za stěžovatele vyhledávat možné, ale konkrétně nevyslovené vady napadeného rozhodnutí. Žalobě stěžovatele nechybí žádná ze zákonných náležitostí ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., její žalobní body jsou však nekonkrétní. S touto skutečností nelze spojovat povinnost soudu vyzývat stěžovatele (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) k lepšímu a kvalifikovanějšímu vymezení žalobních bodů. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil skutečnost, že stěžovatel byl již v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem.

Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel byl povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení (§ 16 odst. 2 písm. d), e) daňového řádu]. Správce daně jej v tomto směru nijak neomezoval a všechny důkazy provedl. Výzva správce daně ze dne 26. 3. 2001 pak nesměřovala k prokázání výhodnosti investice stěžovatele, ale k prokázání, že se jednalo o výdaj na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Tím, že správce daně zjistil, že konkludentně vyměřená daňová ztráta je nesprávná oproti zákonné daňové povinnosti stěžovatele a vydal odpovídající dodatečný platební výměr, neakceptoval stěžovatelem uplatněnou odčitatelnou položku.

Zákonným předpokladem odečtení sporné částky podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je, že se jedná o výdaj prokázaný poplatníkem a vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Jinými slovy, stěžovatel by musel takový výdaj prokázat a ten by zároveň musel mít přímou a bezprostřední vazbu na jeho další podnikatelskou činnost. Za tu pak žalovaný nepovažuje tvrzení stěžovatele, že pro něj byla v okamžiku prodeje předmětných cenných papírů podstatná již jen skutečnost, že ještě bylo možné ztrátu z obchodu uznat jako nákladovou položku podle zákona o daních z příjmů. Nebyla-li tedy stěžovatelem původně vykázána daňová ztráta za rok 1997 v souladu se zákonem, nemohla být použita ani ve zdaňovacím období roku 1998 jako odčitatelná položka (§ 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů).

Žalovaný se ztotožnil s názorem stěžovatele a krajského soudu, že žaloba souvisí s žalobou I., a nyní posuzovaná kasační stížnost s kasační stížností (dále též kasační stížnost I.) podanou proti rozsudku I.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění konstatuje ve shodě s krajským soudem, stěžovatelem i žalovaným, že posuzovaná věc úzce souvisí s rozhodováním krajského soudu o žalobě I. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel napadl rozsudek I.

krajského soudu kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005 - 74 (www.nssoud.cz). Poté stěžovatel brojil proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ústavní stížností, kterou Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. IV. ÚS 981/07 (www.nalus.usoud.cz).

V další argumentaci lze tedy vycházet z toho, že žalobní námitky v žalobě I. nebyly důvodné, stejně jako neobstály stížní námitky v kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku I. krajského soudu. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že stěžovatel v žalobě především odkázal na žalobní námitky v žalobě I., v kasační stížnosti pak výslovně konstatuje, že tato stížnost vykazuje shodné rysy s kasační stížností proti rozsudku I. krajského soudu. Nejvyšší správní soud, který neshledal důvodu odchýlit se od svých závěrů zaujatých v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku I. krajského soudu, proto pro stručnost na své předchozí rozhodnutí v podrobnostech odkazuje.

Posouzení daňové ztráty za zdaňovací období roku 1997 je zásadní i pro posouzení této věci, protože právě v návaznosti na tuto ztrátu stěžovatel uplatnil odčitatelnou položku (§ 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů) v nyní posuzovaném zdaňovacím období roku 1998. Neobhájil-li stěžovatel existenci daňové ztráty, je zcela zřejmé, že nemůže obstát ani uplatnění odčitatelné položky v dalším zdaňovacím období a Nejvyšší správní soud pouze krátce k jednotlivým stížním námitkám uvádí:

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stížní námitce na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

Stěžovatel tvrdí, že žaloba poukazuje na konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozováno, že žalovaný porušil zákon, obsahuje konkrétní argumentaci opřenu o důkazy uvedené v přílohách, a proto není odůvodněn závěr krajského soudu, že se pro zásadní nekonkrétnost argumentace v žalobě nemohl meritorně v jednotlivostech zabývat tvrzeními stěžovatele. Dále pak stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se nezabýval konkrétní argumentací uvedenou v přílohách, zejména v odvolání proti správnímu rozhodnutí prvního stupně.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 - 42, oba na www.nssoud.cz).

Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit ani zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v

žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94 - 39, SP č. 136). Tento závěr do značné míry platí i pro odkaz stěžovatele v žalobě na obsah žaloby I. Přes shora zmíněnou souvislost řízení o žalobě a o žalobě I. se jednalo o samostatná řízení, v jejichž rámci byla napadena různá správní rozhodnutí. Dlužno ovšem dodat, že se krajský soud zabýval i důvody uvedenými v žalobě I. a své závěry vyjádřené již v rozsudku I. zopakoval v podstatném rozsahu i v nyní napadeném rozsudku.

Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud měl v případě shledaných vad žaloby postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání.

Nejvyšší správní soud ovšem již dříve judikoval, že není dána zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) v případech, kdy žaloba neobsahuje žalobní bod, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud mylně považoval repliku žalobce ze dne 2. 2. 2004 za rozšíření žaloby o další žalobní body, ke kterým nelze přihlížet. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž podobný závěr nevyplývá.

Stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu, podle nichž výzva správce daně k dokazování (§ 31 odst. 9 daňového řádu) svým rozsahem plně korespondovala s citovaným ustanovením a stěžovatel v průběhu daňového řízení ani po výzvě správce daně nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že deklarovaný výdaj byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení jeho příjmu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

V tomto směru ovšem námitka zcela vychází z námitek uplatněných v řízení o žalobě I., kterými se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku I. krajského soudu, proto zde plně odkazuje na své předchozí rozhodnutí, v němž mj. shledal, že skutečnosti, jejichž prokázání správce daně požadoval, představují údaj daňového přiznání a krajský soud nepochybil ve svém dostatečně odůvodněném závěru, že výzva správce daně svým rozsahem nevybočila z rámce § 31 odst. 9 daňového řádu. K aplikaci § 24 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů Nejvyšší správní soud uzavřel, že správce daně měl možnost přezkoumat výši a oprávněnost daňového základu daňového subjektu a v případě pochybností jej vyzvat k prokázání jeho tvrzení (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků). Dodal, že krajský soud správně uzavřel, že neobstála-li původní konkludentně vyměřená daňová ztráta za rok 1997, nemohla obstát ani žalobcem uplatněná odčitatelná položka za rok 1998.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné a protože v řízení nevyšly najevo vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 101 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu